

ע"פ 43393/10/18 - רפאל בנירי נגד שירותי בריאות כללית

בית הדין הארצי לעבודה

הנשיאה ורדה וירט ליבנה

עפ"ס 43393-10-18

המערער

רפאל בנירי

-

המשיבה

שירותי בריאות כללית

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתה של שופטת בית הדין האזורי בחיפה (השופטת מיכל פריימן; סע"ש 8727-12-16) מיום 9.10.18, שלא לפסול עצמה מלישב בדין בתיק זה.
2. המערער הגיש תביעה בבית הדין האזורי בה עתר לסעד הצהרתי על קיומם של יחסי עבודה בינו לבין המשיבה, זכאותו לזכויות סוציאליות וצו מניעה לביטול פיטוריו.
3. החלטת, השופטת פריימן, מושא הערעור שלפניי, זוהי החלטה שניה בבקשת פסלות שהגיש המערער לפסול את השופטת פריימן מלדון בתיק. בבקשת הפסלות הנוכחית טען המערער כי ניתנה העדפה דיונית כלפי המשיבה לאורך ההליך, אשר באה לידי ביטוי בהיענות עקבית לבקשות אורכה על ידי המשיבה.
4. למען שלמות התמונה אציין כי בהחלטתה הראשונה של השופטת פריימן בבקשה הפסילה שהגיש המערער, מיום 11.6.17, דחתה השופטת פריימן את הבקשה וקבעה כי אין ממש בטענת המערער בדבר קרבתו של ד"ר פריימן, בעלה של השופטת פריימן, למשיבה. השופטת פריימן ציינה בקשר לכך, כי בעלה, ד"ר פריימן, לא עבד אצל המשיבה לא כשכיר ולא כעצמאי המספק לה שירותים, ומדובר בטענה שנטענה בעלמא. השוטפת פריימן הוסיפה, כי לא הועלו טענות נוספות היוצרות חשש למשוא פנים, והעובדה שניתנו למשיבה אורכות, לא היה בה כדי להביא לסחבת או משיכת זמן שהעידו על העדפה, כפי שטען המערער, מאחר שאורכות אלו לא השליכו על מועדי הדיון, ומכל מקום ההלכה היא כי בהחלטות דיוניות, כשלעצמן אין די כדי לבסס עילת פסלות.
5. בהחלטת השופטת פריימן, מושא הערעור שלפניי, דחתה השופטת פריימן בשנית את בקשתו של המערער בנימוק כי לטענות המערער שבית הדין נעול בדעתו אין כל בסיס. במסגרת ההחלטה ציינה השופטת פריימן כי העובדה שבית הדין המליץ לצדדים להידבר ביניהם אינה מלמדת על משוא פנים לצד זה או אחר, כי כל בקשת למתן ארכה נשקלה לגופה, ומכל מקום מדובר בהחלטות דיוניות שאין בהן כדי לבסס בבקשת פסלות.
6. בערעור שלפניי, חוזר למעשה המערער על טענותיו בדבר בקשות אורכה חוזרות ונשנות מצד המשיבה אשר נענו על ידי בית הדין האזורי, ועל הטענה כי ד"ר פריימן, מועסק בדרך כלשהיא על ידי המשיבה. המערער ציין כי המשיבה לא הכחישה שבעבר העניק לה ד"ר פריימן שירותים רפואיים כרופא עצמאי.

דין והכרעה

7. לאחר שנתתי דעתי לכלל החומר שהובא לפניי, לרבות טיעוני המערער והחלטות בית הדין האזורי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. על טעמי לכך אעמוד להלן.

8. הלכה היא כי "מעצם היות הבקשה לפסלות שופט בקשה המטילה צל כבד על שופט אישית, ועל מערכת השפיטה, מתחייבות ראיות משמעותיות לשם הוכחת קיומה של עילת פסלות" (ראו, למשל, עפ"ס 31944-03-12 מורגנשטיין - בנק המזרחי המאוחד בע"מ (4.4.12)). זאת ועוד, עילת הפסלות תיבחן באמת מידה אובייקטיבית, ואין די בתחושתם של בעלי הדין ובאי כוחם, או בהשקפתם הסובייקטיבית (ראו, למשל, ליאת חן - בן עליזה חן ושות' (21.2.11)). ככלל, חזקה היא "כי השופט היושב בדין, מקצועי ומיומן ובידו לבחון את העניינים המובאים בפניו ללא משוא פנים. אף כלל הוא, כי יינתן משקל רב לעמדת השופט הסבור כי בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות, אלא במקרים קיצוניים בלבד" (חברה ישראלית למובילים בע"מ - אבנר מאירי (26.1.12) והאסמכתאות שם; ראו גם: עמותת אלנואר לקידום מעמד האישה - אומימה מחאמיד (10.11.11) (להלן - עניין אלנואר) והאסמכתאות שם).

9. במקרה שלפניי, השופטת פריימן לא מצאה ממש בבקשת הפסילה של המערער וקבעה כי אין כל עילה לפסילתה מלישב בדין, וזאת תוך הפנייה בנימוקיה להחלטתה הראשונה, המפורטת והמנומקת ובהתייחס לכלל הטיעונים שהעלה המערער בבקשתו.

10. מעיון בתיק בבית הדין האזורי שוכנעתי, כי אין המקרה נמנה עם אותם המקרים החריגים המצדיקים התערבות בהחלטתו של שופט הסבור כי בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות, ולא מצאתי כי יש בנימוקי בקשת הפסילה טעם המצדיק להתערב בכך.

11. בהתייחס להחלטות הדיונית של בית הדין האזורי לאורך ההליך, ממושכלות היסוד כי השופט היושב בדין רשאי לנהל את ההליך השיפוטי, על-פי הוראות החוק, כראות עיניו. במקרה שלפניי, אין בהחלטות שנתנו לאורך ההליך כדי להצביע על קניית עמדה מצד בית הדין המלמדת על חשש לקיומו של משוא פנים (עניין אלנואר). לא זו אף זו, דרך ההשגה על החלטות דיוניות, אינה באמצעות הגשת בקשת פסלות, אלא הגשת ערעור ובקשת רשות ערעור, על-פי סדרי הדין (עפ"ס 11092-05-11 שלום כפר נופש בע"מ - מאור מזרחי (19.6.2011)).

12. נוכח כל האמור לעיל, דינו של ערעור הפסלות להידחות.

13. סוף דבר - הערעור נדחה. משלא הוגשה תגובת המשיבה, אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשע"ט (05 נובמבר 2018) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.